

tjenende Børns, om Plejebørns Stilling, om Barseltilfælde og om kronisk syge Børn ere Bestemmelser, som forbedre den bestaaende Tilstand, og som det vil være gavnligt at faa gennemførte. Jeg deler nemlig den Betragtning, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne før har fremsat, at det at ændre de Steder ved en gældende Lov, hvor Manglerne ere iøjnefaldende, paa den lempeligste Maade er den rette Maade at gøre Fremskridt paa ogsaa overfor et Spørgsmaal som det, der er Genstand for Forhandling i dette Øjeblik. Jeg tror, at dersom man griber stærkere fat saaledes, som det ærede Medlem, der nu havde Ordet, ønskede, bliver Resultatet let, at man gaar i Staa med Sagen og ikke naar de Forbedringer, som det er ønskeligt at gennemføre.

Der er ogsaa Bestemmelser af mere organisk Karakter i det foreliggende Lovforslag, f. Eks. Spørgsmaalet om at ordne Konflikter ad Voldgiftens Vej, som jeg mener er Forbedringer. Hvorledes dette Spørgsmaal skal ordnes i Enkeltheder, skal jeg ikke udtale mig om. Det maa ligesom saa meget andet formentlig blive Genstand for Overvejelse i Udvalg og mellem et Udvalg og Ministeren. Jeg kan nære nogen Tvivl om Lovforslagets Bestemmelser med Hensyn til Statstilskuddets Størrelse og Beregningen af Medlemsbidragene, men heller ikke dette nytter det jo at drøfte ved denne første Behandling, det vil formentlig blive Genstand for Prøvelse i det Udvalg, som faar med Sagen at gøre.

Endelig mener jeg, der er god Grund til at tage under Overvejelse, hvorledes de ikke ubemidlede Statsborgere bør være stillede overfor den Organisation, vi kalde Sygekasserne. Jeg er i Overensstemmelse med adskillige Medlemmer noget tilbøjelig til at mene, at en ikke saa liden Række af Medborgere her i Landet nyder godt af Sygekasserne, skønt deres hele økonomiske Tilstand ikke berettiger dem til at nyde det gode, de der skaffe sig. Jeg tror, det undertiden er paa Bekostning af dem, som trænge mere, at adskillige nyde godt paa dette Omraade, uden at have virkelig Trang dertil, og jeg vilde anse det for overordentlig heldigt, om dette Spørgsmaal kunde blive Genstand for nærmere Overvejelse ved Behandlingen af dette Lovforslag.

Til sidst vil jeg udtale min Tilslutning til den ærede Ordførers Ønske om, at alt, hvad der angaar denne Sag, maa blive Genstand for fortsatte Undersøgelser og Overvejelser. Det er en Sag, hvori der er

Gang og Udvikling, og det er i sin Orden, at den følges med den største Opmærksomhed. I sin store Helhed vil jeg udtale min Sympati for ved en saadan Lov at rette de Mangler, som der kan antages at være i Øjeblikket, og som det er nødvendigt at rette. Man bør ikke gribe for stort an, og navnlig mener jeg, at i dette Øjeblik kan det ikke nytte at lægge betydelig større Byrder paa Statskassen, end der allerede hviler paa den. Med disse Bemærkninger mener jeg at have sagt tilstrækkeligt til, at det kan være en Antydning af den Stilling, jeg og flere andre af dem, jeg staar nærmest i denne Sag, indtage til det her foreliggende Forslag, som jeg i øvrigt mener nøjere maa overvejes i et Udvalg.

J. Andersen: Sygekasseloven af 12. April 1892 har gavnet i vide Kredse her i Landet. Den har gavnet Lægestanden i høj Grad, og den har gavnet Kommunerne paa den Maade, at den har værnet Kommunekasserne betydeligt mod store Udgifter, som de ellers havde været nødte til at afholde som Fattigudgifter til fattige, som ikke kunde klare sig selv under Sygdom. Endelig har den i meget høj Grad gavnet den store Stab af ubemidlede Mennesker her i Landet, som have haft Forstaaelse af Sagen og sluttet sig til den, for saa vidt de have haft Evne til at svare Kontingentet til Sygekassen. Men trods det, at Loven har gavnet i meget store Kredse, er det givet, at den er underkastet det samme Forhold, som gælder al anden Lovgivning: fuldkommen er den ikke. Og efter at den nu har virket i saa mange Aar, som den har, er det meget naturligt, at man søger at forbedre den paa de Omraader, hvor man ser, den trænger dertil.

For saa vidt hilser jeg dette Forslag med Glæde, som der deri er nogle Bestemmelser, jeg synes godt om, og som jeg meget gerne vil være med til at fremme. Naar det ærede Medlem fra Maribo Amts 4de Valgkreds (Valdemar Olsen) er noget betænkelig ved at gaa med til det Forslag om Ændring af § 6, 2det Stk., hvor Tallet „15“ skal ændres til „14“, tror jeg, at denne Betænkelighed ikke er vel begrundet, naar den er dikteret af Hensynet til Bysygekasserne. Det, det drejer sig om, er, at man vil ændre Bestemmelsen i Loven om, at ingen kan optages som Medlem i en anerkendt Sygekasse, forinden han er fyldt 15 Aar. Jeg ser imidlertid ikke, der er nogen Grund